

освобождение нѣма вече въ Русия никакво съмнѣние и азъ вѣрвамъ, че това освобождение ще се постигне, но не вѣрвамъ, че това ще може да се добие безъ война, а Русия се готви, Русия е готова за война. Господарь императоръ изпълнява едно велико дѣло съ рѣшението, което зима въ тоя случай. Русия трѣба да освободи бѣдния славянски и православенъ български народъ, тя би трѣбало дори веднажъ за винаги да свърши за всички християнски народонаселения въ Турция съ този турски режимъ“. И Аксаковъ ни говори надълго всё въ тоя смисълъ. Той бѣше душа човѣкъ. Слабостта му къмъ българитѣ бѣше забѣлжителна. Между друго, той съ радостъ ни казваше, че отъ учащата се въ Москва южно-славянска младежъ, най-много се отличавали българскитѣ момци, което му закрѣпвало още повече вѣрата въ политическото възраждане на България. Той мечтаеше и радѣше за създаването въ Балканския полуостровъ на едно силно българо-славянско господарство. — Слѣдъ малко дойдоха та ни поканиха на чай, и Аксаковъ стана та ни заведе самъ въ близосъсѣдната стая. Ние се намѣрихме ненадѣйно прѣдъ единъ не малъкъ кржжокъ отъ госте, господа и госпожи. Прѣди всичко Аксаковъ ни прѣпоръчи на госпожа Аксакова, Александра Θεодоровна, дъщеря на извѣстния руски поетъ-философъ Тютчевъ, госпожа благородна, образована и крайно вѣжлива, бивша придворна фрейлейнъ при императрица Мария Александровна. Тамъ бѣха между нѣкои други и г. г. Поповъ (Нилъ Александровичъ, † 1891 год.), Кошелевъ, Рачински, бивши руски консулъ въ Варна, много други членове отъ Славянския благотворителенъ комитетъ, чиято душа бѣше самъ Аксаковъ, който ни и прѣдстави на всички. Прѣдметъ на разговора, при служене чай съ вкусни руски закуски въ изобилие, бѣха пакъ българ-